

zavinil útekem, do trestu započítati. Okolnost, že mimo důvod naznačený byla vyšetřovací vazba uvalena i z důvodu jiného, nemá významu. Pokud tedy za tohoto stavu věci obžalovanému byla do trestu vyšetřovací vazba započítána, byl zaviněn zmatek podle § 385 čís. 2 tr. ř. Bylo tudíž zmateční stížnosti veřejného žalobce vyhověno.

Čís. 4445.

Vedľa trestu 15 ročnej káznice uložený trest peňažitý nemožno premeniť na ďalší trest na slobode; stalo-li sa tak, bol zavinený zmätok podľa § 385 č. 2 tr. p.

(Rozh. z 31. augusta 1932, Zm III 299/32.)

Najvyšší súd, preskúmavši trestnú vec proti L. I., obžalovanému zo zločinu pokusu usmrtenia viac ľudí a i., po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti obžalovaného a obhájcu vyniesol rozsudok, ktorým z dôvodu zmätku podľa § 385 č. 2 tr. p. z úradnej povinnosti zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku o premene uloženého trestu peňažitého na trest káznice a tento výrok pominul.

Z d Ž v o d o v:

Najvyšší súd preskúmajúc túto trestnú vec zbadal toto: Súd prvej stolice, odsúdivši obžalovaného na 15 rokov káznice a na 100 Kč peňažitého trestu, premenil tento peňažitý trest, jestli by bol nevymožiteľný, podľa § 53 tr. zák. a § 8 tr. nov. z r. 1929 na ďalší 1 deň káznice. Výrokom o tejto premene peňažitého trestu na ďalší trest na slobode bol zavinený zmätok podľa § 385 č. 2 tr. p., lebo ustanovenie 5. odst. § 8 tr. nov. z r. 1929 zakazuje uloženie náhradného trestu, keď vedľa peňažitého trestu bol vymeraný aspoň 15-ročný trest na slobode. Ponevác zmätok bol v neprospech obžalovaného, bolo ho dbať z úradnej povinnosti podľa posl. odst. § 385 tr. p. Preto bol rozsudok prvého súdu v tomto bode zrušený podľa 1. odst. § 33 por. nov. a výrok o premene peňažitého trestu pominutý.

Čís. 4446.

I. Aby skutková otázka, týkajúca sa návodce k trestnému činu (§ 69 č. 1 tr. zák.) vyhovovala ustanovení § 5 odst. II. por. nov., musí obsahovať všetky skutkové okolnosti podľa stavu věci v d o b ě n á v o d u, nikoli podľa toho, jak byl čin později v konkrétním případě spáchán.

II. Návod k pachatelství absorbuje případný návod k pomocnictví.

(Rozh. z 31. srpna 1932, Zm IV 298/32.)

V trestní věci proti J. H. a společníkům pro zločin loupeže podle § 344 tr. zák. byl obžalovaný Š. P. odsouzen porotním soudem pro účastenství

na tomto zločinu, jehož se dopustil tím, že spoluobžalované úmyslně navedl ke spáchání loupeže. Příslušná skutková otázka, týkající se tohoto obžalovaného, zněla: »Zda jest pravdivý tento skutkový stav? Š. P. dne 2. prosince 1931 nebo v předchozích dnech na neznámém místě sváděl jednoho aneb více pachatelů činu, popsaného v 1. otázce, k uskutečnění tohoto činu a mimo to dal vzkázati účastníkům tohoto činu, aby pachatele, aneb více pachatelů zavedl k domu H. S. . . .«

Nejvyšší soud, přezkoumaj věc na zmatečnou stížnost obžalovaných, zrušil z úřední povinnosti podle § 35 odst. I. por. nov. napadený rozsudek porotního soudu i s výrokem porotců v části, týkající se obžalovaného Š. P., a vrátil věc v tomto rozsahu porotnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů :

Zmatečná stížnost obžalovaného Š. P., resp. jeho obhájce, jež byla založena na důvodech zmatku podle § 385 č. 1 a), b), 2, 3 tr. ř., s hlediska dvou prv uvedených důvodů zmatku namítá, že skutková zjištění, obsažená v odpovědi porotců, týkající se tohoto obžalovaného, neobsahují náležitosti trestného činu, jímž tento obžalovaný byl uznán vinným, a že v nejhorším případě tento obžalovaný mohl by býti odsouzen pro návod ke krádeži, nikoliv pro návod ke zločinu loupeže. Nejvyšší soud nemohl rozhodnouti o těchto námitkách ve věci samé, neboť nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti. Skutková otázka 13., jež se vztahuje na obžalovaného Š. P., nevyhovuje ustanovení § 5 por. nov., neboť v ní nebyly uvedeny všechny skutkové okolnosti, které odpovídají prvkům skutkové podstaty návodu ke zločinu loupeže a které se hodí k rozlišování činu. Zejména nebylo uvedeno, koho (kterou osobu, nebo které osoby, jež později trestný čin spáchaly) a j a k ý m z p ů s o b e m přemlouval obžalovaný P., jakých slov, po případě slibů při tom použil, k jakému činu vyzýval. Poukaz této otázky na obsah otázky 1. v souzeném případě nebyl na místě, neboť v otázce 1. byly uvedeny konkrétní okolnosti provedení zločinu loupeže, které se zřejmě, aspoň z části, vyskytly teprve při samotném činu a ohledně kterých ani obžaloba netvrdila, že byly obsaženy v rozmluvách, jimiž obžalovaný P. sváděl jednotlivé osoby ke spáchání trestného činu. Skutečnosti, týkající se návodu, neměly tedy býti uvedeny podle toho, jak v konkrétním případě čin byl proveden, nýbrž podle stavu věci v době návodu, a to hlavně podle obsahu příslušných výroků obžalovaného, při čemž může býti rozhodno, zda obžalovaný P. častěji opakoval výzvu k odnětí peněz u H. S., dále, jak se později pachatelé k těmto výzvám chovali a za jakých okolností s výzvou souhlasili (na př. v peněžní tísní a pod vlivem slibu, že z trestného činu obdrží značnou částku peněz). Aby bylo lze posouditi, zda obžalovaný P. je zodpovědný za návod ke zločinu loupeže, či jen ke zločinu krádeže, je třeba ve skutkové otázce uvést skutečnosti, jež by mohly býti základem pro závěr v tom neb onom směru, zejména na př. uvést, zda obžalovaný P. přednesl pachatelům určitý plán trestného činu, podle něhož mělo býti použito n á s í l í, neb aspoň radil pachatelům vzít zbraně, aby jich po případě při činu použili, nebo, zda radil, aby pachatelů bylo tolik, aby byla

zajištěna jejich fysická převaha nad poškozeným a nad členy jeho rodiny. Dále mělo býti ve skutkové otázce uvedeno jméno toho účastníka, který byl naveden, aby ukázal pachatelům dům, ve kterém měli trestný čin spáchat. Okolnost, že trestní řízení proti obžalovanému I. L. bylo vyloučeno, nebyla by na překážku, aby ve skutkové (nikoliv právní) otázce bylo jako ilustrační skutek zjištěno, že obžalovaný P. uplatňoval svůj vliv i u tohoto obžalovaného. V právní otázce (15.) měla býti pro rozlišování činu uvedena jména těch pachatelů, resp. účastníka, kteří byli obžalovaným P. navedeni ke spáchání zločinu. V otázce 17. toto označení nebylo dostatečné, neboť pachatelé nebyli označeni plným jménem; krom toho nebylo v ní přesně poukázáno na to, který čin spáchali. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že se tu u obžalovaného Štefana Prokopa vyskytuje případ 1. odst. § 35 por. nov. Proto bylo jednati podle tohoto ustanovení zákona a zmáteční stížnost poukázati na toto rozhodnutí.

Ke zrušené části rozsudku podotýká se ještě toto: Pokud se návod k pachatelství a návod k pomocnictví (v smysle § 69, č. 2 tr. zák.) týká téhož činu, nelze návod k pomocnictví kvalifikovati jako zvláštní trestný čin vedle kvalifikace návodu k pachatelství, neboť tato poslednější kvalifikace jako těžší forma trestné činnosti absorbuje lehčí formu účastenství při návodu k pomocnictví a tato poslednější činnost návodce může býti hodnocena jen jako přitěžující okolnost.

Čís. 4447.

Formálna zmätočnosť podľa § 29 č. 6 por. nov. jestvuje len vtedy, nemožno-li výrok porotcov preskúmať. Vadné právne závery porotcov náleží preskúmať najvyššiemu súdu s hľadiska vecných dôvodov zmätočnosti. Preto nelze napádať rozpor medzi kladnou odpoveďou porotcov na otázku skutkovú a zápornou odpoveďou na otázku právnu zmätočnou sťažnosťou podľa § 29 č. 6 por. nov.

(Rozh. z 31. augusta 1932, Zm IV 379/32.)

Obžalovanému bol kladený za vinu zločin úmyselného zabitia človeka podľa § 279 tr. zák. Kladnou odpoveďou na skutkovú otázku porotcovia zistili, že poškodený J. M. sa dlhšiu dobu so svojimi rodičmi a s obžalovaným M. M. hádal a vyhrážal im zabitím. V deň činu ohrožoval ich so sekerou a s nožom v ruke, vylial na svojho otca horúci obsah hrnca a hrdúsil ho. Na volanie matky, že otec je zabitý, pribehol obžalovaný M. M., a keď i naňho sa poškodený hnal s hrncom, uchopil sekeru a zasadil mu dve sečné rany do hlavy, po ktorých J. M. zomrel. Na právnu otázku, či obžalovaný M. M. spáchal čin vo veľkom rozčulení, odpovedali porotcovia záporne. Porotný súd odsúdil obžalovaného pre zločin ťažkého ublíženia na tele podľa § 306 vety prvej tr. zák.

Najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokiaľ bola založená na dôvode zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. p., zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu a kvalifi-